

Nytt album fra Arve Tellefsen: Spillegleden tyter ut av høyttalerne

Samspillet spruter på «nytt» arkivopptak fra 1986.

Sist oppdatert 3. juli 2020

Arve Tellefsen og Kaare Ørnung på Eidsvolls plass under markering for eget bygg til Norges musikkhøgskole i 1983
Simax / Grappa

Fakta

Vår vurdering: 5 av 6

Arve Tellefsen og Kaare Ørnung

Det skulle bli oppfølgeren til supersuksessen *Serenade*, Arve Tellefsen og pianist Kaare Ørnungs spellemannvinnende album fra 1980. Men det var midt på åttitallet, da både Tellefsen og Ørnung var travle folk på høyden av hver sine karrierer, og innspillingene ble lagt i en skuff og glemt.

Inntil minnet om dem dukket opp på en kassett under en ryddesjau hos Ørnung i 2007. Kassettopptak er dessverre ikke alltid egnet til utgivelse, og det skulle gå helt til 2015, to år etter Ørnungs død, før studioopptakene ble funnet hos Nasjonalbiblioteket i Mo i Rana.

Nå er de ute under tittelen Haijn Kaare Ørnung og æ. Og for en glede de er å lytte til!

Spill som om ingen hører deg

Platen inneholder et velkjent sett med ekstranumre som både Schubert og Bachs «Ave Maria»-er, Massenets «Meditasjon fra Thais», Debussys «Piken med linhåret», og arrangementer av «J eg lagde meg så silde» og Sondheims «Send In The Clowns». Det er en hitparade, et program som høres oftere på lokalkonsserter på sykehjem enn i høytidelige konserthusprogrammer – men fy, så fint det låter.

Bare noen sekunder ut i første spor, Fritz Kreislers «Preludium og Allegro», blir det tydelig hvor komfortable de to er i hverandres musikalske selskap. Det låter skinnende utadvendt og dramatisk, men totalt blottet for billig publikumsfrieri – man kan få følelsen av å ha forvillet seg inn i et helt privat selskap der de to egentlig bare spiller for hverandre for moroskyld.

Tellefsens tone er trygg og førende, leken og uanstrengt virtuos – som vanlig – og Kaare Ørnung er en sensitiv akkompagnatør som støtter der det trengs og fargelegger der det er rom for det. Schuberts «Ave Maria», først litt hes og innadvendt i lavt fiolinleie, siden med dobbeltgrep i flommende oktaver, er en studie i kammermusikalsk timing: Det duver og sukker og bølger i ustoppelige havstrømmer.

Haijn Kaare Ørnung og Arve

Arve Tellefsen og Kaare Ørnung: Haijn Kaare Ørnung og æ Simax

Verdensmusikanter

«Og så var det oss to, det hørte jeg med en gang. Men det kunne for så vidt like gjerne vært Jascha og Vladimir, for det låter jævla bra!» ropte Ørnung inn i telefonen til Tellefsen da han oppdaget kassetten, ifølge platens teksthefte.

Ørnung hadde helt rett. Fiolinisten Jascha Heifetz og pianist Vladimir Horowitz hadde begge den uslåelige kombinasjonen teknisk briljans og en musikantisk innstilling. Det betydde åpenhet mot musikkens funksjon:

God musikk er ikke bare de mest skjellsettende, dyptloddende verkene, det er også underholdning, fellesskap og noen ganger bare gøy.

William Krolls «Banjo and Fiddle» er spilt med så mye energi at det nærmest tyter ut av høyttalerne, og jeg er ganske sikker på at en spontan latterkule må være klippet bort etter siste tone. Sjostakovitsj' vindskjeve «Polka» og Fritz Kreislers «Caprice Viennois» er andre eksempler på humor og lekenhet, for ikke å snakke om det hysterisk morsommestesepret, «Spæll på fiolin», signert Knutsen og Ludvigsen og sunget av Tellefsen selv.

Kritikkverdig

Om jeg var en mer furten type, kunne jeg lirt av meg et par innvendinger: Ørnungs klaverstemmer er alltid gode, men de kunne kanskje, her og der, utfordret Tellefsen med noe mer egenart. Og utvalget av stykker – enda så fine de er – åpner ikke for noe større helhetlig bilde enn «perler på en snor». Svsker, for å bruke et virkelig skjellsord.

Men jeg er ikke så furten av meg. Hainn Kaare og æ er ekte vare, et musikalsk fyrverkeri fra start til slutt, følsomt, virtuost og ærlig. Det mest kritikkverdige med denne innspillingen er at det har tatt så lang tid å få den ut.